

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນເມສາ 2012

ແລະ ເດັກນ້ອຍກໍຈະດູແລສັດເຫລົ່ານັ້ນ

ໂດຍ ປະທານບອຍ ເຄ ແພັກເກີ
ປະທານສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ຫລາຍປີກ່ອນ, ໃນຄືນທີ່ເຍືອກເຢັນໃນສະຖານີລົດໄຟຢູ່ປະເທດຍີ່ປຸ່ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຄົນເຄາະປ່ອງ ຢັ້ງມຫ້ອງລົດໄຟບ່ອນຂ້າພະເຈົ້ານັ່ງຢູ່. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນເດັກຊາຍຄົນໜຶ່ງຍືນຢູ່ໃນຄວາມໜາວ, ເສື້ອ ລາວຂາດສ້ອຍ ແລະ ໃສ່ກາລະວັດທີ່ເປີະເປື້ອນ ທີ່ຄ້ອງຢູ່ຄາງທີ່ໄຂ່ຂອງຂອງລາວ. ຫົວຂອງລາວເປັນ ພະຍາດຂີ້ເຮື້ອນ. ລາວຍົກກະບ່ອງຂີ້ໝັ້ງກັບບ່ວງກ້ານໜຶ່ງຂຶ້ນ, ເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງເດັກກຳພ້າຂໍທານ. ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມເປີດປະຕູເອົາເງິນໃຫ້ລາວ, ລົດໄຟໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນແລ່ນອອກຈາກສະຖານີ ໄປ.

ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ມີວັນລືມເດັກຊາຍຜູ້ຫົວໂຫຍຄົນນັ້ນຖືກປະໃຫ້ຍືນຢູ່ໃນຄວາມໜາວ, ຈັບກະບ່ອງເປົ່າ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ເຄີຍລືມຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ບໍ່ສາມາດຊ່ອຍເຫລືອເມື່ອລົດໄຟແລ່ນອອກຈາກສະຖານີ ແລະ ບ່ອຍໃຫ້ລາວຍືນຢູ່ຊານລົດໄຟ.

ຫລາຍປີຈາກນັ້ນຢູ່ໃນເມືອງຄູສະໂຄ, ທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃນພູສູງແອນດີຂອງປະເທດເປຣູ, ແອວເດີ ເອ ເຕຍດໍ ເທີໂທ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຈັດກອງປະຊຸມສິນລະລຶກຂຶ້ນໃນຫ້ອງໜຶ່ງທີ່ນ້ອຍ ແລະ ຍາວ ຊຶ່ງປະຕູເປີດ ໄປຫາທາງຖະໜົນ. ມັນເປັນຕອນຄ່ຳ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ແອວເດີເທີໂທກ່າວຢູ່ນັ້ນ, ເດັກຊາຍຄົນໜຶ່ງອາຍຸ ປະມານຫົກປີໄດ້ປະກົດຂຶ້ນທີ່ປະຕູ. ລາວນຸ່ງຕັ້ງແຕ່ເສື້ອເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຂາດສ້ອຍ; ເສື້ອໂຕນັ້ນຍາວລົງໄປເຖິງ ຫົວເຂົ້າຂອງລາວ.

ຢູ່ເບື້ອງຊ້າຍຂອງພວກເຮົາມີໂຕະນ້ອຍໜ່ວຍໜຶ່ງ ແລະ ມີເຂົ້າຈີ່ວາງຢູ່ໃນຖາດສຳລັບສິນລະລຶກ. ເດັກ ຊາຍນ້ອຍຄົນນັ້ນຫລຽວເຫັນເຂົ້າຈີ່ ແລະ ໄດ້ຄ່ອຍໆຍ່າງລຽບຝາເຂົ້າມາຫາໂຕະ. ລາວເກືອບມາເຖິງໂຕະ ແຕ່ຍິງຄົນໜຶ່ງທີ່ນັ່ງຢູ່ໃກ້ຮອມຫລຽວເຫັນລາວ. ໂດຍການງົກຫົວແບບເຄັ່ງຄັດ, ນາງໄດ້ເຮັດໃຫ້ທ້າວນ້ອຍ ນັ້ນຫາຍໄປໃນຄ່ຳຄືນນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງຄວນຄາງຢູ່ພາຍໃນ.

ບໍ່ດົນເດັກຊາຍນ້ອຍຄົນນັ້ນໄດ້ກັບຄືນມາອີກ. ລາວໄດ້ຄ່ອຍໆຍ່າງໄປຕາມຝາຫ້ອງ, ຫລຽວເບິ່ງເຂົ້າຈີ່ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ. ເມື່ອລາວຍ່າງໄປໃກ້ຍິງຄົນນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເດີນອອກໄປ, ແລະ ລາວໄດ້ແລ່ນມາຫາ ຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອຸ້ມເອົາລາວຂຶ້ນນັ່ງຕັກ.

ແລ້ວ, ຄືກັບວ່າລາວເປັນຕົວຢ່າງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ວາງລາວໄວ້ເທິງຕັ້ງຂອງແອວເດີເທີໂທ. ຫລັງຈາກການ ອະທິຖານປົດ, ທ້າວນ້ອຍນັ້ນໄດ້ແລ່ນໜີໄປໃນຄວາມມືດອີກ.

ຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກັບມາບ້ານ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກປະທານສະເປັນເຊີ ດັບເບິນຢູ ຄົມໂບ ກ່ຽວກັບ ປະສົບການຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ເພິ່ນໄດ້ມີຄວາມປະທັບໃຈຫລາຍ ແລະ ໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ທ່ານໄດ້ ເອົາປະຊາຊາດຂຶ້ນນັ່ງຕັກ.” ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າຫລາຍກວ່າເທື່ອໜຶ່ງວ່າ, “ປະສົບການນັ້ນມີຄວາມ ໝາຍຫລາຍກວ່າທີ່ທ່ານຈະຮູ້ຈັກ.”

ຫລາຍກວ່າ 100 ເທື່ອທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມເຂດອະເມຣິກາໃຕ້, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຊອກຫາທ້າວນ້ອຍ ນັ້ນໃນໃບໜ້າຂອງຜູ້ຄົນ. ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ວ່າປະທານຄົມໂບໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ.

ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍເຫັນຊາຍໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງຢູ່ແຄມຖະໜົນໃນເມືອງເຊົາເລັກ. ມັນເປັນຄົນທີ່ໜາວເຢັນ. ຕອນນັ້ນ ພວກເຮົາໄດ້ອອກມາຈາກງານລ້ຽງບຸນຄຣິດສະມັດຢູ່ທີ່ໂຮງແຮມ. ຢູ່ແຄມຖະໜົນມີຊາຍໜຸ່ມປະມານເຈັດ ແປດຄົນ. ທຸກຄົນຄວນກັບໄປບ້ານແລ້ວໃນຄືນທີ່ໜາວເຢັນເຊັ່ນນັ້ນ.

ຊາຍໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງບໍ່ໃສ່ເສື້ອກັນໜາວ. ລາວເຕັ້ນໄປມາເພື່ອຄວາມອົບອຸ່ນ. ລາວລັບຕາຂ້າພະເຈົ້າໄປຈາກ ຖະໜົນ. ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າ ຄົງເປັນເຮືອນຫ້ອງແຖວນ້ອຍໆແຖວນັ້ນທີ່ມີຕຽງນອນ ແຕ່ຄົງບໍ່ມີຜ້າທີ່ມ ພຽງພໍໃຫ້ລາວທີ່ມ.

ໃນຄືນນັ້ນ, ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າດຶງຜ້າທີ່ມຂຶ້ນມາຕູ້ມ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານເພື່ອຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຕຽງອັນອົບອຸ່ນທີ່ຈະ ກັບຄືນໄປຫາ.

ຕອນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປປະຈຳການຢູ່ເມືອງໂອຊາກາ, ຍີ່ປຸ່ນ, ຕອນສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີສອງສິ້ນສຸດລົງ, ຕົວ ເມືອງໄດ້ພັງທະລາຍ, ແລະ ຖະໜົນຫົນທາງເຕັມໄປດ້ວຍກ້ອນຫີນ, ຂີ້ເຫຍື້ອ, ແລະ ຊຸມລະເບີດ. ເຖິງ ແມ່ນວ່າ ຕົ້ນໄມ້ສ່ວນຫລາຍຖືກລະເບີດທະລົ່ມ, ແຕ່ບາງຕົ້ນຍັງຕັ້ງຢູ່ເຖິງແມ່ນງ່າຫັກໄປ ຫລື ເຫລືອແຕ່ ຕົ້ນ, ແຕ່ມັນກໍຍັງປົງງ່າໃໝ່ອອກມາ.

ນາງນ້ອຍຄົນໜຶ່ງຜູ້ນຸ່ງເຄື່ອງພື້ນເມືອງເປັນສີສົດໃສທີ່ຂາດສ້ອຍ, ໄດ້ເກັບເອົາໃບໄມ້ເຮັດເປັນກຳ. ນາງຄົງບໍ່ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມເສຍຫາຍຢ່າງໜັກທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງນາງ ໃນຂະນະທີ່ນາງຄ່ອຍຢ່າງໄປຕາມກອງຂີ້ດິນຈີ່ຫາເກັບເອົາໃບໄມ້. ນາງໄດ້ພົບເຫັນສິ່ງສວຍງາມທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນໂລກ. ບາງທີຂ້າພະເຈົ້າຄວນກ່າວວ່າ ນາງເປັນ ສິ່ງທີ່ສວຍງາມທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນໂລກ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຄິດກ່ຽວກັບນາງ, ມັນເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມີສັດທາຫລາຍຂຶ້ນ. ນາງນ້ອຍນັ້ນເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງຄວາມຫວັງ.

ມໍ່ມອນໄດ້ສອນວ່າ “ເດັກນ້ອຍໆມີຊີວິດຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ”¹ ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງກັບໃຈ.

ໃນຊ່ວງລະຍະສັດຕະວັດຜ່ານມາ, ຜູ້ສອນສາດສະໜາສອງຄົນໄດ້ໄປສອນຢູ່ໃນເຂດພູຢູ່ພາກໃຕ້ຂອງສະຫະລັດ. ມື້ໜຶ່ງ, ຈາກຄ່ອຍພູ, ເຂົາເຈົ້າຫລຽວເຫັນຜູ້ຄົນເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ໃນເດີນເບື້ອງລຸ່ມໂກເຕີບ. ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວ ຜູ້ສອນສາດສະໜາບໍ່ມີຫລາຍຄົນທີ່ຈະສອນ, ສະນັ້ນເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ພາກັນຢ່າງລົງໄປຫາເດີນ.

ເດັກຊາຍຄົນໜຶ່ງໄດ້ຕີກນ້ຳຕາຍ, ແລະ ເຂົາເຈົ້າພວມເຮັດງານສົ່ງສະການ. ພໍ່ແມ່ຂອງລາວໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຕາມເອົາຄຸນພໍ່ມາ “ກ່າວບາງຄຳ” ໃນພິທີ. ຜູ້ສອນສາດສະໜາກໍໄດ້ຢືນຢູ່ຫ່າງໆ ໃນຂະນະທີ່ຄຸນພໍ່ມາຫາຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ ແລະ ເລີ່ມເທດສະໜາ. ຖ້າຫາກພໍ່ແມ່ຫວັງທີ່ຈະໄດ້ຮັບການປອບໂຍນຈາກຄຸນພໍ່ຄົນນັ້ນ, ເຂົາເຈົ້າຄົງຜິດຫວັງ.

ລາວໄດ້ຮ້າຍໃຫ້ພໍ່ແມ່ຫລາຍເທື່ອທີ່ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບັບຕິສະມາໃຫ້ລູກຊາຍນ້ອຍຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເລື່ອນມື້ເລື່ອນວັນ ເພາະເລື່ອງນັ້ນເລື່ອງນີ້, ແລະ ບັດນີ້ມັນໄດ້ສາຍເກີນໄປເສຍແລ້ວ. ລາວໄດ້ບອກເຂົາເຈົ້າວ່າ ລູກຊາຍຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ຕີກນະລົກ. ມັນເປັນຄວາມຜິດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າເປັນຄົນຜິດສຳລັບຄວາມທຸກທໍລະມານອັນບໍ່ສິ້ນສຸດຂອງທ້າວນ້ອຍນັ້ນ.

ຫລັງຈາກການເທດສະໜາໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ແລະ ໄດ້ຝັງສົບແລ້ວ, ພວກແອວເດີໄດ້ເຂົ້າໄປຫາພໍ່ແມ່ທີ່ໂສກເສົ້າ. “ພວກເຮົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,” ເຂົາເຈົ້າເວົ້າກັບຜູ້ເປັນແມ່, “ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ມາພ້ອມກັບເອົາຂ່າວສານມາໃຫ້ທ່ານ.” ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ຟັງດ້ວຍນ້ຳຕາ, ຜູ້ສອນສາດສະໜາສອງຄົນໄດ້ອ່ານຈາກການເປີດເຜີຍ ແລະ ໄດ້ສະແດງປະຈັກພະຍານຂອງເຂົາເຈົ້າເຖິງຂໍກະແຈສຳລັບການໄຖ່ ທັງຄົນເປັນ ແລະ ຄົນຕາຍ.

ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມໂສກເສົ້າສຳລັບຄຸນພໍ່ຄົນນັ້ນ. ລາວກໍໄດ້ເຮັດເທົ່າທີ່ລາວສາມາດເຮັດໄດ້ ຕາມຄວາມຮູ້ທີ່ລາວມີ. ແຕ່ກໍມີຫລາຍກວ່ານັ້ນ ທີ່ລາວສາມາດມອບໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ. ນັ້ນຄືພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ສົມບູນ.

ພວກແອວເດີໄດ້ມາໃຫ້ກຳລັງໃຈ, ໃນນາມຄູສອນ, ໃນນາມຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໃນນາມຜູ້ປະກາດພະທຳແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ເດັກນ້ອຍທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວເຖິງນັ້ນ ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ລູກໆຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ. “ເດັກນ້ອຍຄືຂອງຂວັນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໂປດປະທານ: ແລະ ... ຄວາມສຸກເປັນຂອງຄົນທີ່ມີທະນູຫລາຍລູກໃນມື.”²

ການສ້າງມະນຸດເປັນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບສຳລັບຄູ່ແຕ່ງງານ. ມັນເປັນການທ້າທາຍໃນຄວາມເປັນມະຕະເພື່ອຈະໄດ້ເປັນພໍ່ແມ່ທີ່ມີຄ່າຄວນ ແລະ ຮູ້ຈັກຮັບຜິດຊອບ. ບໍ່ມີຜູ້ຊາຍ ຫລື ຜູ້ຍິງຄົນໃດທີ່ສາມາດມີລູກດ້ວຍຕົນເອງ. ມັນເປັນເຈດຕະນາທີ່ເດັກນ້ອຍຈະມີທັງສອງ—ທັງພໍ່ ແລະ ແມ່. ບໍ່ມີແບບແຜນອື່ນ ຫລື ຂັ້ນຕອນຢ່າງອື່ນທີ່ສາມາດທົດແທນພໍ່ແມ່ໄດ້.

ດົນນານມາແລ້ວ ຍິງໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍນ້ຳຕົວວ່າ ນາງກັບແຟນຂອງນາງໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດອັນຮ້າຍແຮງ. ແຟນຂອງນາງໄດ້ໃຫ້ນາງແທ້ງລູກ. ຫລັງຈາກຮຽນຈົບ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງງານກັນ ແລະ ມີລູກຫລາຍຄົນ. ມັນເຮັດໃຫ້ນາງໂສກເສົ້າຫລາຍເມື່ອນາງຫລົງເບິ່ງຄອບຄົວຂອງນາງ, ເບິ່ງລູກທີ່ໜ້າຮັກຂອງນາງ, ແລະ ເຫັນຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງນາງບ່ອນຫວ່າງເປົ່າໃນຕອນນີ້, ບ່ອນທີ່ລູກຜູ້ນັ້ນໄດ້ເສຍໄປ.

ຖ້າຫາກຄູ່ຜົວເມຍນີ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ນຳໃຊ້ການຊົດໃຊ້, ເຂົາເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ປະສົບການເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ຄວາມເຈັບປວດທີ່ພວກເຂົາມີ ຈະລືບເລືອນໄປ. ບໍ່ມີຄວາມເຈັບປວດໃດທີ່ຈະຍືນຍົງໄປຕະຫລອດການ. ມັນບໍ່ເປັນເລື່ອງງ່າຍ, ແຕ່ຊີວິດນີ້ບໍ່ໄດ້ເຈດຕະນາໃຫ້ເປັນສິ່ງງ່າຍ ຫລື ຍຸດຕິທຳ. ການກັບໃຈ ແລະ ຄວາມຫວັງອັນເປັນນິດທີ່ການໃຫ້ອະໄພນຳມາໃຫ້ ຈະກຸ້ມຄ່າສະເໝີ.

ຜົວເມຍຄູ່ໜຶ່ງອີກໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍນ້ຳຕົວວ່າ ເຂົາເຈົ້າຫາກໄດ້ໄປຫານາຍໝໍ ແລະ ໄດ້ຍິນວ່າເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດມີລູກ. ເຂົາເຈົ້າມີຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈຫລາຍ. ເຂົາເຈົ້າມີຄວາມແປກປະຫລາດໃຈເມື່ອໄດ້ຍິນຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າວ່າ ເຂົາເຈົ້າໂຊກດີຫລາຍ. ເຂົາເຈົ້າແປກໃຈວ່າເປັນຫຍັງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າແນວນັ້ນ. ສະພາບຂອງເຂົາເຈົ້ານັ້ນດີກວ່າຄົນທີ່ສາມາດມີລູກໄດ້ ແຕ່ປະຕິເສດບໍ່ຍອມມີລູກ ເພາະຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ພະຍາຍາມຫລີກເວັ້ນຈາກໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບນັ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກເຂົາເຈົ້າວ່າ, “ຢ່າງໜ້ອຍພວກທ່ານຕ້ອງການລູກ, ແລະ ຄວາມປາຖະໜານນັ້ນ ຈະເປັນ ຜົນດີໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງພວກທ່ານຢູ່ໃນໂລກນີ້ ແລະ ໃນໂລກທີ່ຈະມາເຖິງ, ເພາະມັນຈະເປັນຄວາມໝັ້ນຄົງ ທາງວິນຍານ ແລະ ທາງຄວາມຮູ້ສຶກໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ. ໃນທີ່ສຸດ, ສະພາບຂອງພວກທ່ານຈະດີກວ່າ ເພາະວ່າພວກທ່ານຢາກໄດ້ລູກແຕ່ບໍ່ສາມາດມີ, ເມື່ອປຽບທຽບໃສ່ກັບຄົນທີ່ສາມາດມີລູກ ແຕ່ບໍ່ຢາກມີ.”

ບາງຄູ່ບໍ່ຍອມແຕ່ງງານ ແລະ ສະນັ້ນເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ມີລູກ. ບາງຄູ່, ອີງຕາມສະພາບການເກີນກວ່າຈະຄວບ ຄຸມໄດ້, ໄດ້ລ້ຽງລູກດ້ວຍຕົວຄົນດຽວ. ທີ່ກ່າວມານີ້ເປັນສະພາບຊົ່ວຄາວ. ໃນແຜນນິລັນດອນ—ບໍ່ແມ່ນ ຕອນເປັນມະຕະນີ້ເທົ່ານັ້ນ—ຄວາມຫວັງທີ່ຊອບທຳຈະສົມບູນໃນມື້ໜຶ່ງ.

“ຖ້າຄວາມຫວັງຂອງພວກເຮົາໃນພຣະຄຣິດມີຄຸນຄ່າພຽງແຕ່ສຳລັບຊີວິດນີ້ເທົ່ານັ້ນ, ພວກເຮົາກໍເປັນຄົນທີ່ ໜ້າສັງເກດ.”³

ເປົ້າໝາຍຂອງກິດຈະກຳທັງໝົດໃນສາດສະໜາຈັກ ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ສາມີພັນລະຍາ ແລະ ລູກໆຂອງເຂົາເຈົ້າ ມີຄວາມສຸກຢູ່ໃນບ້ານ, ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງດ້ວຍຫລັກທຳ ແລະ ກິດຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ, ໄດ້ຖືກຜະນຶກ ເຂົ້າກັນໃນພັນທະສັນຍາອັນເປັນນິດຂອງຖານະປະໂລຫິດ. ສາມີພັນລະຍາຄວນເຂົ້າໃຈວ່າ ການເອີ້ນຢ່າງ ທຳອິດຂອງເຂົາເຈົ້າ—ຊຶ່ງເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ມີວັນຖືກປົດ—ແມ່ນຕໍ່ກັນແລະກັນ ແລະ ຕໍ່ລູກໆຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ການຄົ້ນພົບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຢ່າງໜຶ່ງຂອງການເປັນພໍ່ແມ່ຄື ເຮົາໄດ້ຮຽນວ່າສິ່ງໃດສຳຄັນກວ່າໝູ່ໝົດຈາກ ລູກໆຂອງເຮົາ ຫລາຍກວ່າເຮົາໄດ້ຮຽນຈາກພໍ່ແມ່ຂອງເຮົາ. ເຮົາຮູ້ວ່າຖ້ອຍຄຳຂອງເອຊາຢາເປັນຄວາມຈິງ ທີ່ວ່າ “ເດັກນ້ອຍໆກໍຈະດູແລສັດເຫລົ່ານັ້ນ.”⁴

ໃນເຢຣູຊາເລັມ, “ພຣະເຢຊູໄດ້ເອີ້ນເອົາເດັກນ້ອຍຄົນໜຶ່ງມາຢືນຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ,

“ແລະ ກ່າວວ່າ, ເຮົາບອກພວກເຈົ້າຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ກັບໃຈ ແລະ ກາຍເປັນເໝືອນ ເດັກນ້ອຍ ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໄປໃນອານາຈັກສະຫວັນບໍ່ໄດ້ຈັກເທື່ອ.

“ຜູ້ເປັນໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນອານາຈັກສະຫວັນ ແມ່ນຜູ້ທີ່ຖອມຕົວລົງເໝືອນດັ່ງເດັກນ້ອຍຜູ້ນີ້.”⁵

“ພຣະເຢຊູຈຶ່ງກ່າວວ່າ, ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມາຫາເຮົາ ແລະ ຢ່າຫ້າມພວກເຂົາເພາະອານາຈັກສະຫວັນ ເປັນເໝືອນເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ແຫລະ.

“ພຣະອົງໄດ້ວາງມືໃສ່ພວກເຂົາແລ້ວສະເດັດອອກໄປຈາກບ່ອນນັ້ນ.”⁶

ເຮົາອ່ານໃນພຣະຄຳພີມໍ່ມອນເຖິງຕອນພຣະເຢຊູຄຣິດມາຢັ່ງມຢາມໂລກໃໝ່. ພຣະອົງໄດ້ປິ່ນປົວ ແລະ ໃຫ້ພອນແກ່ຜູ້ຄົນ ແລະ ໄດ້ບັນຊາເຂົາເຈົ້າໃຫ້ພາລູກນ້ອຍໆມາຫາພຣະອົງ.

ມໍ່ມອນໄດ້ບັນທຶກວ່າ, “ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ນຳເອົາເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຂົາມານັ່ງຢູ່ພື້ນດິນອ້ອມຮອບພຣະອົງ, ແລະ ພຣະເຢຊູໄດ້ປະທັບຍືນຢູ່ເຄິ່ງກາງ; ແລະ ຜູງຊົນໄດ້ເປີດທາງໃຫ້ຜູ້ຄົນນຳເອົາເດັກນ້ອຍທັງໝົດເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ.”⁷

ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ບັນຊາຜູ້ຄົນໃຫ້ຄູ່ເຂົ້າລົງ. ໂດຍທີ່ມີເດັກນ້ອຍຫຼຸ່ມລ້ອມພຣະອົງ, ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ຄູ່ເຂົ້າລົງ ແລະ ໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ. ຫຼັງຈາກການອະທິຖານ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກັນແສງ, “ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເອົາເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຂົາມາເທື່ອລະຄົນ, ແລະ ອວຍພອນພວກເຂົາ, ແລະ ອະທິຖານຕໍ່ພຣະບິດາເພື່ອພວກເຂົາ.

“ແລະ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ແລ້ວ, ພຣະອົງກຳກັນແສງອີກ.”⁸

ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ສະແດງຕໍ່ເດັກນ້ອຍ. ມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ຕ້ອງຮຽນຮູ້ຈາກການເຮັດຕາມຕົວຢ່າງຂອງພຣະອົງໃນການສະແຫວງທີ່ຈະອະທິຖານເພື່ອ, ໃຫ້ພອນ, ແລະ ສອນ “ເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານັ້ນ.”⁹

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນລູກຜູ້ທີ 10 ໃນຈຳນວນລູກ 11 ຄົນ. ແຕ່ໃດໆມາ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮັບໃຊ້ໃນຕຳແໜ່ງໃດທີ່ສຳຄັນຢູ່ໂບດ.

ພໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ຢ່າງຊື່ສັດໃນການເອີ້ນທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນຖານະເປັນພໍ່ແມ່. ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນຳພາຄອບຄົວດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ, ບໍ່ເຄີຍໃຈຮ້າຍ ຫລື ຍ້ານກົວ. ແລະ ຕົວຢ່າງອັນດີເລີດຂອງພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນມາຈາກຄຳແນະນຳທີ່ອ່ອນໂຍນຂອງແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ພຣະກິດຕິຄຸນເປັນອິດທິພົນທີ່ມີພະລັງໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນໃນຄອບຄົວແພ້ກເກີ ແລະ ໃນລຸ້ນລູກຫລານຕ່າງໄປ, ຕາມທີ່ພວກເຮົາເຫັນມາ.

ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າຈະຖືກພິພາກສາວ່າດີເທົ່າກັບພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ກ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຍິນຄຳວ່າ “ດີຫລາຍ” ຈາກພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ, ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າຈະໄດ້ຍິນຈາກພໍ່ໃນໂລກຂອງຂ້າພະເຈົ້າກ່ອນ.

ຫລາຍເທື່ອຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມສົງໄສວ່າ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ເປັນອັກຄະສາວົກ ແລະ ໃຫ້ເປັນ
ປະທານສະພາອັກຄະສາວົກສົບສອງ ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມາຈາກຄອບຄົວທີ່ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເບິ່ງຄື
ວ່າເປັນສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງຄົນດຽວເທົ່ານັ້ນໃນສະມາຊິກສົບສອງຄົນທີ່ຮູ້ສຶກ
ເຊັ່ນນັ້ນ.

ໃນທີ່ສຸດ, ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເຫັນ ແລະ ເຂົ້າໃຈວ່າ ຄົງເປັນເພາະສະພາບການນັ້ນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກ
ເອີ້ນ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າໃນທຸກສິ່ງທັງປວງທີ່ພວກເຮົາເຮັດຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກ ເຮົາຕ້ອງຈັດຫາ
ວິທີໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ນຳ ໃຫ້ພໍ່ແມ່ ແລະ ລູກໆມີເວລາຢູ່ນຳກັນເປັນຄອບຄົວ. ຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດຕ້ອງ
ເຮັດໃຫ້ສາດສະໜາຈັກເຂົ້າກັບຄອບຄົວເດີ.

ມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງກ່ຽວກັບການດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດທີ່ບໍ່ສາມາດວັດແທກ
ໄດ້ ຫລື ເຫັນຢູ່ໃນບັນຊີຂອງການໄປຮ່ວມ. ພວກເຮົາຫຍຸ້ງຢູ່ກັບການສ້າງ ແລະ ການງົບປະມານເງິນທຶນ
ແລະ ໂຄງການ ແລະ ການດຳເນີນງານ. ໃນການເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ, ບາງເທື່ອພວກເຮົາອາດມອງ
ຂ້າມຈຸດປະສົງອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຫລາຍເທື່ອມີຄົນຖາມຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ປະທານແພັກເກີ, ມັນຊິບໍ່ດີບໍ່ ຖ້າຫາກ ... ?”

ຂ້າພະເຈົ້າມັກຈະຕອບວ່າ ບໍ່, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ສິ່ງທີ່ຕາມມາຈະເຮັດໃຫ້ເກີດກິດຈະກຳ ຫລື
ໂຄງການໃໝ່ ຊຶ່ງຈະນຳພາລະອັນໜັກໜ່ວງ ແລະ ບັນຫາເລື່ອງການງານມາສູ່ຄອບຄົວ.

ເວລາສຳລັບຄອບຄົວເປັນເວລາທີ່ສັກສິດ ແລະ ຄວນປົກປ້ອງ ແລະ ນັບຖື. ພວກເຮົາຂໍເຊື່ອເຊີນ
ສະມາຊິກໃຫ້ອຸທິດຕົນຕໍ່ຄອບຄົວຂອງຕົນ.

ຕອນຫາກໄດ້ແຕ່ງງານ, ພັນລະຍາກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈທີ່ຈະຮັບເອົາລູກໆທີ່ຈະມາເກີດກັບພວກເຮົາ
ດ້ວຍຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະດູແລ ແລະ ລ້ຽງດູພວກເຂົາ. ບໍ່ດົນພວກເຂົາກໍໄດ້ມີຄອບຄົວຂອງຕົນເອງ.

ມີສອງເທື່ອ, ຕອນຄອດລູກຊາຍນ້ອຍທັງສອງຄົນຂອງພວກເຮົາ, ທ່ານໝໍໄດ້ບອກວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ຄິດວ່າ
ພວກເຈົ້າຊິໄດ້ລູກຜູ້ນີ້.”

ທັງສອງເທື່ອ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາທັງສອງຕອບວ່າ ພວກເຮົາຈະຍອມສະລະຊີວິດເພື່ອເຫັນແກ່ລູກຊາຍນ້ອຍຜູ້ນັ້ນ. ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ພວກເຮົາມີຕໍ່ລູກູງຂອງພວກເຮົາ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນທີ່ມີຕໍ່ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນ. ມັນເປັນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ສູງສົ່ງແທ້ໆ!

ບັດນີ້ ໃນຊີວິດທີ່ເຖົ້າແກ່ຂອງພວກເຮົາ, ຊິດສະເຕີ ແພັກເກີ ກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນເປັນພະຍານວ່າ ຄອບຄົວຂອງເຮົາສາມາດຢູ່ນຳກັນຕະຫລອດການ. ເມື່ອພວກເຮົາເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະບັນຍັດ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນຢ່າງເຕັມສ່ວນ, ແລ້ວພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ແລະ ໄດ້ຮັບພອນ. ພ້ອມດ້ວຍລູກ, ຫລານ, ແລະ ບັດນີ້ ເຫລັ້ນຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາອະທິຖານວ່າ ແຕ່ລະຄອບຄົວທີ່ເຕີບໂຕຂຶ້ນຂອງພວກເຮົາ ຈະມີຄວາມອຸທິດຕົນເຊັ່ນດຽວກັນນັ້ນຕໍ່ເດັກນ້ອຍທີ່ປະເສີດເລີດລ້ຳເຫລົ່ານັ້ນ.

ພໍ່ແມ່ທັງຫລາຍ, ເມື່ອທ່ານໄດ້ອູ້ມລູກຜູ້ຫາກໍເກີດໃໝ່ໄວ້ໃນອ້ອມແຂນ, ທ່ານຈະເຫັນພາບຂອງຄວາມລຶກລັບ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງຊີວິດ. ທ່ານຈະເຂົ້າໃຈຫລາຍຂຶ້ນວ່າ ເປັນຫຍັງສາດສະໜາຈັກຈຶ່ງເປັນເຊັ່ນນີ້ ແລະ ເປັນຫຍັງຄອບຄົວຈຶ່ງເປັນການສ້າງຕັ້ງອັນພື້ນຖານ ແລະ ໃນນິລັນດອນ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນຄວາມຈິງ, ວ່າແຜນແຫ່ງການໄຖ່, ຊຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າແຜນແຫ່ງຄວາມສຸກ, ເປັນແຜນສຳລັບຄອບຄົວ. ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະທານພອນໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກ, ພໍ່ແມ່ ແລະ ລູກູງ, ວ່າວຽກງານນີ້ຈະດຳເນີນໄປໜ້າດັ່ງທີ່ພຣະບິດາປະສົງ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ໂມໂຣໄນ 8:12.
2. ເພງສັນລະເສີນ 127:3, 5.
3. 1 ໂກຣິນໂທ 15:19.
4. ເອຊາຍາ 11:6.
5. ມັດທາຍ 18:2–4.
6. ມັດທາຍ 19:14–15.
7. 3 ນີໄຟ 17:12.
8. 3 ນີໄຟ 17:21–22.
9. 3 ນີໄຟ 17:24.